

# РЕШЕНИЕ

№ 5588

гр. София, 16.10.2020 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,**  
в публично заседание на 18.09.2020 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова**

**ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова**

**Снежанка Кьосева**

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **5348** по описа за **2020** година докладвано от съдия Снежанка Кьосева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.63, ал.1 от ЗАНН във вр. с чл.208 и сл. от АПК.

Образувано е по касационна жалба от [фирма], със седалище и адрес на управление в [населено място] срещу решение от 20.02.2020г. на Софийски районен съд /СРС/, НО, 95-ти състав по нахд № 18740/2019г., с което е изменено наказателно постановление /НП/ № 22-006141/07.11.2019г., издадено от директора на Дирекция "Инспекция по труда" [населено място], като е намален размера на наложеното на основание чл.416, ал.5 от Кодекса на труда /КТ/ административно наказание - имуществена санкция от 2000 лв. на 1500 лв. за извършено нарушение по чл.415, ал.1 от КТ.

С жалбата се моли да бъде отменено решението на СРС, като неправилно и необосновано, противоречащо на материалния закон. Сочи се също, че наложената с НП имуществена санкция е явно несправедлива и несъразмерна на посоченото в НП нарушение.

В съдебно заседание касаторът се представлява от процесуален представител, който поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата - директорът на Дирекция "Инспекция по труда" [населено място] чрез процесуален представител оспорва жалбата.Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заключението на прокурора е, че жалбата е неоснователна, а решението на СРС правилно и законосъобразно.

Предмет на касационно оспорване е решение от 20.02.2020 г. по нахд № 18740/2019г. на СРС. Оспорването е допустимо, тъй като е предявено от страна с право на жалба /арг. чл.210, ал.1 от АПК, в предвидения от закона 14-дневен преклузивен срок /чл.211, ал.1 от АПК/ и касае решение на районния съд, което съгласно чл.63, ал.1 от ЗАНН може да се обжалва с касационна жалба пред административния съд по реда на АПК на основанията по НПК. В правомощията на касационния съд е да се произнесе по основателността на жалбата, както и да провери служебно допустимостта и действителността на решението и неговото съответствие с материалния закон според установените фактически обстоятелства /арг. чл.218 във вр. с чл.220 от АПК /.

Касационният съд счита, че оспорваният съдебен акт е постановен по допустима и редовна въззивна жалба от компетентния съд в надлежен състав, което определя неговите допустимост и действителност. Териториалната компетентност принадлежи на Софийски районен съд, който е родово компетентен съгласно чл.59, ал.1 от ЗАНН.

Установена е следната фактическа обстановка:

С Протокол за извършена проверка с изх. № ПР1910363/10.05.2019г. на [фирма] били дадени 38 броя предписания. При извършване на последваща проверка в периода от 21.06.2019г. до 10.07.2019г. е констатирано, че дружеството в качеството на работодател не е изпълнило предписание № 19, според което работодателят следва да изплати за времето на платения годишен отпуск на Й. И. П.-А. /за 2 дни платен годишен отпуск/ възнаграждение за м.юли 2018г.. Срокът за изпълнение на това предписание изтекъл на 07.06.2019г.. До приключване на проверката дружеството не представило документи, удостоверяващи изпълнение на предписанието.

Нарушението, за което е ангажирана отговорността на дружеството е установено със събраните по делото доказателства. Неоснователно е възражението, че след като дружеството е санкционирано с друго НП за неизпълнение на предписание за плащане на трудовото възнаграждение на Й. И. П.-А. за същия месец юли 2018г. процесното НП е незаконосъобразно, след като при изчисляването на брутната работна заплата на работниците и служителите се включва и възнаграждението за платен годишен отпуск. Действително с разпоредбата на чл.16, ал.2, т.7 от Наредбата за организацията и структурата на работната заплата е посочено, че при изчисляване на брутната работна заплата на работниците и служителите се включва и възнаграждението за платен годишен отпуск, но в случая нарушението се свежда до неизпълнение на предписание. Задължителното предписание по чл.404, ал.1, т.1 от КТ представлява принудителна административна мярка по чл.22 от ЗАНН. Несъгласието на дружеството с предписанията не е предмет на това производство. Оспорването на предписанията е по реда на чл.405 от КТ, който ред е различен от настоящото производство.

Основанието за налагане на санкции за всички неизпълнени предписания произтича от разпоредбата на чл.18 от ЗАНН, според която когато едно и също лице е извършило няколко отделни нарушения, наложените наказания се изтърпяват поотделно за всяко едно от тях. По тази причина неизпълнението на всяко едно от предписанията е основание за налагане на имуществена санкция.

Санкцията за процесното нарушение е определена под средния размер към долната граница на предвидения в чл.415, ал.1 от КТ размер – от 1500 лв, до 10000 лв. С оспореното решение размерът е намален от 2000 лв. на 1500 лв. /минимално

предвидения размер/, поради което възражението за несъразмерност на санкцията с тежестта на нарушението е неоснователно. Предмет на разглеждане в настоящото производство е НП № 22-006141/07.11.2019г. и наложената с него санкция, и други наложени административни наказания на дружеството не са обстоятелства от значение за размера на процесната санкция. От друга страна правилно СРС е приел, че при определяне на размера на санкцията следва да се има предвид, че е санкционирано неизпълнение на предписание касаещо неизплащане на възнаграждението за ползването на два дни платен годишен отпуск. Финансовите затруднения на дружеството също са отчетени.

В настоящото производство бяха представени доказателства за висящ граждански процес в СРС, касаещ искова молба на Й. И. П.-А. срещу дружеството касатор за присъждане на неизплатени трудови възнаграждения и обезщетения по КТ, с твърдението, че в гражданския съд е налице дело със същия предмет, който има и обжалваното НП. Възражението е неоснователно. Основанието за налагане на санкция с НП е неизпълнение на задължително предписание. Целите на административно-наказателното производство са посочени в чл.12 от ЗАНН. С гражданското производство се цели дружество [фирма] да бъде осъдено да заплати трудовите възнаграждения и обезщетения на Й. И. П.-А.. Тази цел с настоящото производство не може да се постигне.

При така установеното, касационният съд намира, че от страна на СРС е извършено пълно и всестранно установяване на фактичката обстановка и в съответствие с това правилно е приложен материалния закон, поради което оспореното решение следва да бъде оставено в сила. Касационната жалба е неоснователна.

При този изход на делото основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя в размер на 80,00 лв.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2, пр.1 от АПК във вр. с чл.63, ал.1, изр.второ от ЗАНН, СЪДЪТ

## Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 20.02.2020 г., постановено по нахд № 18740/2019 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 95-ти състав.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място] да заплати в полза на Дирекция "Инспекция по труда" [населено място] сумата 80,00 лв. разноси по делото.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.

